

[Johan Asmussen.]

er det afgørende i et demokratisk samfund, at den enkelte borger ved og mærker, hvor meget han betaler for at leve i en velstandsstat.

Efter det foreliggende lovforslag lægges der for den enkelte borger et slør over hans opfattelse af og hans mærken af, hvor meget det koster; en sådan chance vil vort parti ikke være med til at give regeringen.

De tidligere ærede ordførere, de ærede medlemmer hr. Foged, hr. Ninn-Hansen og hr. Baunsgaard, har fremført en meget lang række meget vægtige argumenter imod kildeskattens indførelse, specielt i den foreliggende form. Jeg skal ikke gentage nogen af de argumenter; de har været kendt tidligere igennem debatten. Jeg kan fuldt til slutte mig alt, hvad disse ordførere har fremført, men jeg skal forsøge at trække et par enkelte supplerende ting frem.

Fra regeringens side er forslaget, så vidt jeg forstår, bygget på bl. a. tre hovedsynspunkter. Det ene findes i fremsættelsestalen fra maj måned, Folketingstidende 1964-65 sp. 5649, hvor der står:

„Lovforslaget går i første række ud på at knytte skattebetalingen til indkomstens indtjening, således at skatten betales samtidig med, at indtægten indgår. Derved opnår man bl. a., at indkomstskatten kommer til at svare til den aktuelle skatteevne.“

Man kan have den opfattelse, at det er praktisk og betydningsfuldt og fordelagtigt, at skatten knyttes til indtjeningstidspunktet; men deri ligger ikke på nogen måde ubetinget, at man skal tvinges til at indføre en ordning af en art som den foreslåede. Så vidt jeg forstår, har man fra det konservative folkepartis side ved det fremsatte forslag om en slags frivillig kildeskat været inde på en tanke, der går noget i den retning, og det forekom mig, hvis jeg forstod det ærede medlem hr. Sigsgaard rigtigt, at han ikke var helt fremmed for, at man kunne tænke sig en sammenknytning af skattebetalingen med indtjeningstidspunktet på anden måde end igennem sådanne tvangsforanstaltninger, som i så uhyggelig en grad kobler arbejdsgiverne ind. Jeg vil dog her kun fremhæve, at selve udgangspunktet om det muligt betydnings-

fulde og praktiske i denne sammenkobling af tidspunkter ikke i sig selv er et motiv for netop den foreslåede ordning.

Et andet hovedpunkt er så åbenbart, som det siges i den tidligere fremsættelse, sp. 5650, at

„kildeskattesystemet svarer til kravet om, at beskatningen på rationel måde kan indgå i konjunkturpolitikken.“

Det er jo et erklæret formål fra regeringens side, at man særlig på den måde skal kunne anvende kildeskatten som konjunkturpolitisk middel. Det er et klart erkendt socialistisk mål, og det mål kan vi ikke deltage i at arbejde frem imod. Der kan dog i denne forbindelse være grund til at fremhæve — jeg tror også, at nogle af de tidligere ærede ordførere har strejft det — at disse konjunkturpolitiske virkninger i virkeligheden efter lovforslaget bæres alene af lønmodtagerne, netop dem, som regeringens lovforslag i første række skulle sigte på at gavne. Det bæres i første række af den langt overvejende del af lønmodtagerne og af pensionisterne.

En tredje betragtning, som man fra regeringens side anlægger som et hovedsynspunkt, er, at det skulle være uholdbart, at vi i længden ikke havde nogen kildeskat, når vore nabolande har det. Ja, hvis man mente, at et forslag som dette var det eneste rigtige i enhver henseende, var det naturligvis et supplerende argument, at de også har noget sådant i vore nabolande og i andre lande, men selve det, at de har det andre steder, hvad enten det er vore nabolande eller andre, kan ikke i sig selv være et argument for at indføre det. Det kan kun være et supplerende argument til at indføre noget, som man på forhånd eller af andre grunde erkender bør indføres.

Vi har jo fået visse oplysninger om forholdene i andre lande, specielt i Norge og Sverige, men der er jo også andre steder fremkommet oplysninger, og gang på gang — det er vist også nævnt her i dag — har man blandt andet hørt, at administrationen i skattemyndighederne i f. eks. Norge har vist sig at stige aldeles eksplosivt efter indførelsen af kildeskatten. Allerede 2-3 år efter, at den var blevet indført, havde man måttet forøge personalet med 50 pct., og jeg har senere set, at man efter 5 års forløb have måttet fordoble personalet. Inden